

Arrest

nr. 56 645 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MANESSE, loco advocaat I. TWAGIRAMUNGU en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Smederevska Palanka (Servië) en bent u in het bezit van de Servische nationaliteit.

In 2001 leerde u uw huidige echtgenoot, J.(...) E.(...) (O.V. X), een Roma uit Kosovo Polje (Kosovo), kennen op een braderij in Smederevska Palanka. Elvis verbleef op dat moment in Servië als vluchteling. Op het moment dat u Elvis leerde kennen, was u in Servië echter reeds getrouwd met een andere Roma-man.

Uiteindelijk begon u toch een relatie met Elvis en trokken jullie in 2002 samen naar Kosovo Polje. Daar bleef u wonen tot uw komst naar België.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Kosovo ontvluchtte om dezelfde redenen als degene die werden uiteengezet door uw echtgenoot J.(...) E.(...).

Zo beaamde u dat jullie regelmatig, wanneer jullie zich op straat begaven, uitgescholden en lastiggevalen werden door onbekende Albanezen, dat in maart 2010 twee onbekende gemaskerde personen, vermoedelijk Albanezen, jullie woning binnenvielen en uw echtgenoot en zijn vader sloegen en dat jullie tevens dreigbrieven, vermoedelijk van Japanners, aan de deur en in de tuin vonden waarin jullie met de dood bedreigd werden.

Uit angst voor de Albanezen verliet u Kosovo op 14 april 2010 samen met uw gezin en kwam u aan in België op 16 april 2010, waar u dezelfde dag nog een asielaanvraag indiende.

U bent in het bezit van uw Servische geboorteakte en uw Servisch nationaliteitsbewijs, beide uitgereikt op 2 november 2010 te Smederevska Palanka.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, J.(...) E.(...) (O.V. 6.613.309), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering herkomst, van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat Kosovo betreft dient vooreerst opgemerkt te worden dat, in het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in Kosovo ernstig op de helling komt te staan.

U verklaarde dat meermaals, in het bijzonder éénmaal in de zomer van 2003 en éénmaal in maart 2010, onbekende personen, vermoedelijk Albanezen, uw huis binnendrongen en u en uw familie sloegen. Voorts vond u in maart 2010 dreigbrieven van onbekenden naast uw deur en in uw tuin.

U verklaarde verder sinds uw terugkomst in 2002 in Kosovo Polje tot uw vertrek in april 2010 al die jaren in angst geleefd te hebben daar u steeds wanneer u zich op straat begaf werd uitgescholden en bedreigd door Albanezen.

Zo dreigden de Albanezen er twee à drie keer per maand mee dat, wanneer ze u zouden vinden, ze u zouden doodslaan. Ten gevolge van dit alles had u dermate angst dat u zich niet vrij meer durfde te bewegen in Kosovo (CGVS, pp. 10-11 en 13).

Deze verklaringen stemmen echter geenszins overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie.

Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf.

Uit continue directe contacten tijdens de missie, maar ook erna, met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Dit wordt bevestigd daar uit uw verklaringen blijkt dat u meermaals naar Kragujevac in Servië reisde (CGVS, pp. 5, 7 en 12).

Uit de informatie komt ook naar voor dat in de regio van Pristina, waartoe ook de gemeente Kosovo Polje behoort, de veiligheidssituatie van de RAE bevredigend is en er al geruime tijd geen ernstige veiligheidsincidenten gemeld zijn. De RAE-gemeenschappen zijn volledig geïntegreerd in de gemeenschap en verplaatsen zich over het algemeen ook vrij binnen de regio. Er wordt evenmin melding gemaakt van recente etnisch geïnspireerde incidenten in deze regio.

Hoe dan ook heeft u onvoldoende elementen of feiten aangebracht die aantonen dat u in voorkomend geval van geweld of ernstige discriminatie geen beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou

bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u slechts éénmaal klacht indiende bij de autoriteiten naar aanleiding van uw problemen, namelijk na het veiligheidsincident in de zomer van 2003 waarbij u, uw vader en uw moeder werden geslagen. De politie vertelde u toen dat u niet bang hoeft te zijn en dat het niet meer zou gebeuren (CGVS, p. 11).

Echter van al uw andere problemen, met name de constante beledigingen en bedreigingen wanneer u zich op straat begaf en de veiligheidsincidenten die zouden hebben plaatsgevonden in maart 2010 en die de uiteindelijke aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vertrek uit Kosovo, legde u nooit klacht neer, noch bij de politie, noch bij de in Kosovo aanwezige internationale instanties, zoals EULEX (European Union Rule of Law Mission) of KFOR (Kosovo Force) (CGVS, p. 11-12).

Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat uw vader u zei niet naar de politie te gaan, is geen afdoende verklaring voor uw nalatigheid (CGVS, p. 11).

Ook uw uitleg waarom u niet naar de in Kosovo aanwezige internationale instanties bent gestapt, namelijk omdat u niet buiten durfde te komen en omdat u de taal niet kent daar u ongeschoold bent, zijn onafdoende ter rechtvaardiging van uw nalaten klacht in te dienen (CGVS, p. 11-12), temeer daar aan uw verklaring dat u niet buiten durfde te komen, zoals hierboven reeds werd aangegeven, maar weinig geloof gehecht kan worden en de in Kosovo aanwezige internationale instanties bijgestaan worden door tolken zodat zij toegankelijk zijn voor het publiek. Het is daarenboven immers net het doel van een klacht bij de politie dat dergelijke problemen worden opgelost of voorkomen.

Tevens moet opgemerkt worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, temeer daar u verklaarde nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 15). Ook uw echtgenote kende nooit concrete problemen met de in Kosovo aanwezige autoriteiten (CGVS echtgenote, p. 6).

In dit verband dient bovendien opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX en KFOR, geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld.

Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het "bureau van de gemeenschappen" van de gemeente Kosovo Polje liet in juni 2010 aan het Commissariaat-generaal weten dat het bureau en de lokale Roma-leiders steeds door de politie worden gecontacteerd bij elk probleem waarbij minderheden betrokken zijn en dat minderheden in geval van moeilijkheden steeds zonder problemen een klacht kunnen neerleggen. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009).

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Aanvullend kan ook nog worden opgemerkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal tevens duidelijk maakt dat de Roma uit Kosovo Polje steeds met eventuele problemen en klachten terecht kunnen bij diverse vertegenwoordigers van hun gemeenschap. Zo zijn de Roma in Kosovo Polje vertegenwoordigd via 'het bureau van de gemeenschappen' en het 'comité van de

gemeenschappen', twee organen die een belangrijke rol spelen bij de bescherming van de rechten van de minderheden binnen een gemeenschap. Muharrem Berisha zetelt voor de Roma-gemeenschap in het 'bureau van de gemeenschappen'; Femi Gashi doet dit in het 'comité van de gemeenschappen'. U liet evenwel na uw problemen bij voornoemde personen of bij enige organisatie die opkomt voor de rechten van de RAE in Kosovo Polje aan te kaarten (CGVS, p. 12) en kon hiervoor geen afdoende uitleg geven. U stelde dat u zoiets nooit gedaan heeft omdat uw vader ziek was en u zich daarop concentreerde, omdat u bang was om buiten te gaan – wat gelet op de reeds eerder geciteerde informatie aangaande de actuele veiligheidssituatie in Kosovo Polje weinig aannemelijk is – en omdat het toch niet veel zou hebben uitgemaakt – wat een loutere veronderstelling is die u niet hard kan maken. Integendeel, uiteindelijk beaamde u dat dergelijke personen of organisaties u misschien wel hadden kunnen helpen, maar dat u nu eenmaal niet bent gegaan (CGVS, pp. 12-13).

De informatie van het Commissariaat-generaal bevestigt voorts weliswaar dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Bovendien is het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Romaminderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele veiligheidsproblemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijkomend merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt

dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Aangaande uw verklaring actueel ook niet naar Kosovo terug te kunnen omdat u er geen familie meer heeft – uw ouders zouden intussen immers ook vertrokken zijn (CGVS, pp. 4, 15) – dient opgemerkt te worden dat een dergelijk motief van louter persoonlijke aard is en als dusdanig niet ressorteert onder de criteria uit de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

In verband met Servië - waar u verbleef van 1999 tot 2002, waar uw echtgenote van afkomstig is en het staatsburgerschap van bezit, en waar u, in tegenstelling tot uw bewering niet over de Servische nationaliteit te beschikken (CGVS, p. 4), eveneens staatsburger van bent, zo blijkt uit de door u neergelegde huwelijksakte - heeft u evenzeer onvoldoende elementen aangebracht die erop wijzen dat u er niet zou kunnen terugkeren wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U verklaarde in Servië geen noemenswaardige problemen gekend te hebben, met uitzondering van problemen met de voormalige echtgenoot van uw huidige echtgenote. Misnoegd dat uw echtgenote hem verlaten had en voor u gekozen heeft, dreigde hij tegen uw schoonvader ermee dat hij u zou doodschieten indien hij u zou terugvinden (CGVS, pp. 5, 14). Ook uw echtgenote haalde geen noemenswaardige problemen aan ten aanzien van Servië en verklaarde in Servië enkel lastiggevallen geweest te zijn door haar voormalige echtgenoot (CGVS echtgenote, pp. 6-7). Vastgesteld moet evenwel worden dat deze moeilijkheden louter privaatrechtelijk (gemeenrechtelijk) en interpersoonlijk van aard zijn en op zich dan ook geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Tevens dient opgemerkt te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit duidelijk blijkt dat uw problemen met de ex-echtgenoot van uw echtgenote in Servië het lokale niveau zouden overstijgen. U heeft niet aangetoond dat u, teneinde verdere problemen met hem te vermijden, uw leven niet in een ander deel van Servië zou kunnen voortzetten. U verklaarde in dit verband vooreerst niet naar Servië te kunnen terugkeren daar het bij jullie niet de gewoonte is dat een man bij zijn schoonvader gaat inwonen. Dit is echter een argument van persoonlijke en culturele aard dat niet kan worden weerhouden, temeer u zich met uw echtgenote ook apart van uw schoonvader kan vestigen. Dat u in Servië geen huis heeft (CGVS, p. 15) is een louter socio-economisch motief dat als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verder stelde u dat u niet kan terugkeren omdat de voormalige echtgenoot van uw echtgenote tegen uw schoonvader vertelde dat hij u zou vermoorden indien hij u zou vinden. Ook deze verklaring is weinig afdoende, temeer daar u in de afgelopen jaren toch meermaals bent teruggekeerd naar Servië voor ondermeer de geboorte van uw zonen in 2003, uw huwelijk in 2009 en om op markten te gaan staan (CGVS, pp. 5, 7, 12 en 15).

Bovendien blijkt uit niets dat u zich in Servië voor deze problemen met de ex van uw echtgenote niet zou kunnen wenden tot de aldaar aanwezige autoriteiten en dat er wat dit betreft bij een eventuele terugkeer voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade. In de periode 1999 – 2002 legde u van deze bedreigingen geen klacht neer omdat u samen met uw echtgenote naar Kosovo Polje terugkeerde (CGVS, pp. 4 en 15). Er dient in deze context tevens opgemerkt te worden dat ook de Servische autoriteiten en de Servische politie – met wie noch uzelf, noch uw echtgenote ooit noemenswaardige concrete problemen kenden (CGVS, p. 14; CGVS echtgenote, p. 6) – voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerde en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de “Sector for Internal Control of the police” opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en

besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE Mission to Serbia (Organization for Security and Co-operation in Europe)". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde 'community policing', de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren worden samengebracht met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kan de Servische politie betere resultaten voorleggen.

Tot slot verklaarde u niet naar Servië terug te kunnen keren omdat de marktinspectie u er niet laat werken (CGVS, p. 15). Tijdens uw verblijf in Servië van 1999 tot 2002 kreeg u immers soms een boete van de inspectie wanneer u aan het verkopen was op de markt (CGVS, p. 14). Echter, u gaf tegelijkertijd aan dat u die boetes kreeg omdat u niet in het bezit was van de nodige documenten voor uw staanplaats (CGVS, p. 14). Hieruit blijkt bijgevolg dan ook geenszins dat u onterecht boetes kreeg en kan niet zonder meer geconcludeerd worden dat hier sprake zou zijn van vervolging of ernstige schade.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen immers enkel uw identiteit, uw herkomst uit Kosovo en uw Kosovaarse nationaliteit, alsook de identiteit van uw kinderen. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Het door uw advocaat na het gehoor opgestuurde algemene rapport van Amnesty International doet evenmin afbreuk aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u genomen wordt. Zoals hierboven reeds werd benadrukt, dient, in lijn met de richtlijnen van het UNHCR, iedere aanvraag uit Kosovo, inclusief die van Roma, op haar individuele intrinsieke merites beoordeeld te worden. Bovendien wijzigt dit rapport op zich niets aan de bevindingen van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie en beschermingsmogelijkheden in de gemeente Kosovo Polje daar de gedetailleerde informatie waarop het Commissariaat-generaal zich hiervoor baseert ondermeer afkomstig is van diverse lokale actoren, waaronder personen die behoren tot de RAE-gemeenschappen zelf."

Derhalve kan ten aanzien van u, zowel voor wat betreft Kosovo als voor wat betreft Servië, evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw geboorteakte en nationaliteitsbewijs staven louter uw identiteit, herkomst uit Servië en uw Servisch staatsburgerschap, maar deze elementen staan voor mij in bovenstaande beslissing nergens ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de verklaringen van verzoekster die van Servische nationaliteit is, blijkt dat zij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, Y. E..

Ook in het verzoekschrift van 6 januari 2011 wordt gesteld dat "De asielaanvraag van mevrouw JASHARI Senada steunt integraal op dezelfde motieven als dat van haar echtgenoot, de heer J.(...) E.(...)" (zie p. 1) en dat "Daar de asielaanvraag van mevrouw Jashari Senada intergaal dezelfde motieven als dat van haar echtgenoot, de heer J.(...) E.(...) steunt, kan dan ook mutatis mutandis worden verwezen naar dezelfde middelen en naar de inhoud van het verzoekschrift van haar echtgenoot, zoals hierna volgt". (zie p. 3).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. van 25 februari 2011 de aanvraag van Y. E. -die zowel de Kosovaarse als de Servische nationaliteit bezit-, om erkenning van de

vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, ten overstaan van Servië, verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Artikel 48/3, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekster of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekster de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift enkel een verweer voert tegen de beslissing van 6 december 2010 houdende weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten opzichte van **Kosovo**, land waarvan verzoeker stelt de nationaliteit te bezitten en staft met een “Certificate of Citizenship” van 18 februari 2010 (zie stuk 1 van de inventaris).

Enkel in rubriek “C. Besluit” van zijn verzoekschrift (zie p. 9) maakt hij gewag van zijn vrees om vermoord te worden in geval van terugkeer naar Kosovo of Servië.

De Raad stelt vast dat ofschoon verzoeker beweert niet over de Servische nationaliteit te beschikken (zie het verhoorverslag van 28 oktober 2010, p. 4), hij zoals blijkt uit de door hem neergelegde

huwelijksakte van 21 december 2009 (zie stuk 5 van de inventaris), naast de nationaliteit van Kosovo, ook deze bezit van de **Servische Republiek**.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de beslissing van 6 december 2010 houdende de weigering van vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus ten overstaan van **Servië**, niet betwist.

De Raad schaart zich achter deze motivering en maakt ze tot de zijne.

Vermits aldus moet worden aangenomen dat verzoeker in Servië bescherming kan genieten vanwege de autoriteiten aldaar, moet niet worden overgegaan tot een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE